

Feest van hoopvolle pelgrims

Evert Van de Poll

(Opwekking Magazine, september 2019)

Het Bijbelse feest van loofhutten of tenten (Hebreeuws *soekkot*) heeft een drievoudige functie. Ten eerste de afsluiting van het agrarische seizoen. De oogst is binnen, de druiven en de vruchten van de bomen zijn geplukt. Omdat dit alles afhankelijk is, niet alleen van verstandig en hard werken maar ook van alles wat de mens geschonken wordt – regen en zonneschijn, gezondheid en vrede – ontvangen we de oogst als uit Gods hand. ‘Op de eerste dag moet u voor uzelf vruchten van sierlijke bomen, takken van palmbomen en van loofbomen en van beekwilgen nemen, en u moet zich zeven dagen lang voor het aangezicht van de HEERE, uw God, verblijden’ (Leviticus 23:40).

Hoogtijden zijn er ook om te gedenken van wat God in de geschiedenis van het volk heeft gedaan. Tijdens dit feest moeten de mensen zeven dagen lang wonen in gammele hutjes bedekt met bladeren (vandaar de naam ‘loofhut’). Waarom? ‘Zodat de generaties nu u weten dat Ik, de HEERE, uw God, de Israëlieten in loofhutten liet wonen, toen Ik hen uit het land Egypte geleid heb’ (vers 42-43).

Zeven dagen kamperen in een *soekka*, een bijzonder plastische manier om stil te staan bij die jarenlange reis na de uittocht uit Egypte tot aan de intocht in het beloofde land. Door woestijn en wildernis, van de ene oase naar de andere, met vallen en opstaan.

Gedenken is niet alleen terugkijken (herdenken) maar ook vooruitkijken naar wat God gaat doen, in ons leven hier en nu, en in de toekomst. Loofhutten is de afsluiting van de jaarlijkse cyclus van zeven feesten. Als zodanig is het bij uitstek een feest van hoop. Het biedt uitzicht op de voleinding, op de beloofde toekomst, wanneer alle dingen tot hun doel zullen komen. Op de intocht in Gods Koninkrijk op aarde, en de grote geestelijke oogst. Dan zullen alle volken loofhuttenfeest vieren, verkondigt Zacharia (hst. 14). Het laatste Bijbelboek ziet de stad waar God en mensen samenwonen, uit de hemel neerdalen op aarde – in de vorm van een gigantische *soekka*.

Pelgrims onderweg

Ten derde biedt dit feest praktijkondervindelijk onderwijs over het leven van de gelovige. De loofhut is *provisorisch*, een tijdelijk onderkomen. Dat zegt ons dat het leven een doortocht is. We zijn onderweg naar de beloofde toekomst, we zijn pelgrims, altijd in beweging. Door uit je permanente huizen te stappen en in een tent te verblijven, voel je aan den lijve wat het is om zo, als pelgrim te leven.

Een *soekka* is *fragiel*. Dat symboliseert de kwetsbaarheid van ons bestaan. Psalm 27 verwijst hiernaar: ‘De HEERE doet mij schuilen in zijn hut (*soekka*) op de dag van het onheil. Hij verbergt mij in het verborgende van zijn tent’ (vers 4).

Een week in de *soekka* is een tastbaar teken dat onze huizen met hun stevigheid alleen maar de vergankelijkheid van het bestaan accentueren, terwijl de *soekka* juist door zijn broosheid doet denken aan de HEERE die ons in tijdens onze levensreis bij Hem bewaart en bij Wie we eens voorgoed mogen thuishkomen.

Het is alsof Paulus in de *soekka* zat, toen hij schreef over zijn lichaam als een ‘tent’. ‘In deze tent zuchten wij, en verlangen wij er vurig naar met onze woning die uit de hemel is, overkleed te worden...zodat het sterfelijke door het leven wordt verslonden. Hij nu die ons hiervoor heeft gereedgemaakt, is God, die ons ook het onderpand van de Geest gegeven heeft’ (2 Korintiërs 5:1-5).

Joodse tradities

In tegenstelling tot pasen en pinksteren heeft de kerk aan het loofhuttenfeest geen nieuwtestamentische betekenis gegeven. Het staat daarom ook niet op de traditionele kerkelijke kalender. In het jodendom is het echter altijd gevierd, tot op de huidige dag. In tal van tradities zijn bijbelse gegevens op een praktische manier verwerkt. Daar kunnen we als christenen veel van leren.

Zo is bepaald dat de *soekka* niet helemaal dicht mag zijn, dat je de sterren er doorheen moet kunnen zien. Dat zegt iets over het open wereldbeeld van de gelovige. Tijdens het feest wordt het bijbelboek *Prediker* gelezen. Dat zegt ontvullende dingen over de tijdelijkheid van het bestaan en dat je niet te hoog van jezelf moet opgeven. Het is eigenlijk een heel modern boek. De Prediker gaat in de schoenen staan van een mens die God niet ziet en alleen maar rekt met de dingen 'onder de zon'. Vanuit die optiek schetst hij een leven vol zinloze, 'ijdele' bezigheden. Al lezend denk je: wat een zwartkijker is die Prediker! Hij is echter geen pessimist maar een knappe communicator, die je vertelt wat er gebeurt wanneer je God uit het oog verliest. Wanneer je een gesloten wereldbeeld hebt, met een lege hemel. Je slooft je uit, maar morgen sterf je en vervolgens zullen anderen genieten van jouw spullen, pronken met jouw veren, leven van jouw rijkdom. Prediker beschrijft een praktisch atheïsme, dat wil zeggen, leven alsof God niet bestaat. Hij laat zien dat ons aardse bestaan dan volstrekt zinloos is.

Aan het slot van zijn boek roept hij de mensen op zich te openen voor Gods werkelijkheid. 'Gedenk je Schepper al in je jeugd. Hou er rekening mee dat al je daden zullen worden geoordeeld.' Het lijkt wel alsof de goeden alleen maar lijden en de kwaden zich van alles en nog wat kunnen permitteren. Maar God bestaat. En Hij zal uiteindelijk alles recht zetten.

De waterceremonie

In Jezus' dagen was het gebruikelijk om tijdens het feest water te halen uit de bron van Siloam, onder aan de oude stad van David. Elke dag werden kruiken met water in een grote processie van Siloam naar de tempel gedragen. Op de zevende dag zeven keer. Daarna werd het water over het altaar uitgegoten en barstte het volk uit in vreugdevol zingen en dansen. Dit alles indachtig Jesaja 12:3, 'dan zult u met vreugde water scheppen uit de bronnen van verlossing.' Tijdens het feest zag men na de lange droge zomer dorstig en reikhalzend uit naar de late regens, de voorwaarde voor een nieuwe oogst in het komende jaar. Deze ceremonie was een gebed dat God regen, en dus uitkomst ('verlossing') zou schenken. Maar de 'verlossing', *jesjoe'a* in het Hebreeuws, heeft ook een geestelijke betekenis. Dat maakte Jezus duidelijk toen Hij op de laatste dag van het feest opstond en verklaarde: 'Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken. Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.' Dit zei Hij over de Geest, die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden (Johannes 7:37-39).

Wat een geweldige belofte. Op het loofhuttenfeest denk je terug aan de reis door de woestijn, toen het volk zo vaak bang was van dorst om te komen. Ook aan je eigen pelgrimstocht, waarin je tijden van geestelijke droogte doormaakt en zoveel bronnen om je heen opgedroogd zijn. Dan heb je als gelovige toegang tot een andere bron van levend water: Jesjoea. Al drinkend daaruit put je nieuwe kracht, en word je op jouw beurt een bron van inspiratie en bemoediging voor anderen.

(Eventueel toevoegen aan het einde van het artikel)

Evert heeft de de tradities en betekenissen van het Loofhuttenfeest uitvoerig beschreven in : *Feesten van Israël: goed nieuws voor christenen* – alleen nog via websites tweedehands boeken. De Engelse vertaling *The Holidays of Israel: Good News for Christians*, downloaden via Amazon-Kindle.